

[Voigt]

de ville fremskridtspartiet gerne have sine synspunkter med. Vi foreslog derfor følgende tekst:

»Fremskridtspartiets medlemmer af udvalget tilføjer, at partiet udtrykker sin glæde over, at der nu er opnået enighed om et skridt på vejen mod at afskaffe den urimelige skatteyderfinansiering af politiske partier ved at gøre det mindre attråværdigt end hidtil. Partiet havde håbet, at der var blevet gjort større fremskridt i denne omgang.«

Det tør nok siges, at folk som Skytte, Poul Dam, hr. Risgaard Knudsen, hr. Svend Haugegaard, og hvad de nu ellers hedder, blev fuldstændig perpleksblå i hovederne.

Derefter gennemtvang et flertal, at der slet ikke skulle afgives nogen beretning om sagen, og den blev afsluttet på en formel og for historieforskerne særdeles utraditionel måde. Det var nemlig ikke rart for gammelpartierne, at offentligheden skulle få kendskab til, at fremskridtspartiet støttede dette lille skridt på vejen fremad.

Så kan man selvfølgelig spørge, som finansministeren gjorde det: hvorfor siger fremskridtspartiet ikke nej til disse pamperpenge? Hr. Glistrup sagde nogle få ord om det, men vi har tre undskyldninger.

For det første: vi skal konkurrere med de to andre store partier i Danmark. Disse har bevågenhed i fjernsyn og radio samt dagspresse til deres rådighed. Derudover får de kæmpemillionbeløb fra fagbevægelsen, Industrirådet osv. Af skatteyderpengene får de også meget mere, end vi gør. Vi tør derfor ikke yderligere forringe vore konkurrencemuligheder ved at give afkald på det, vi kan rage til os af disse pamperpenge.

For det andet: hvis vi sagde nej til den månedlige check fra statskassen, kom skatteyderne næppe til at spare noget. De andre partier ville hurtigt finde ud af at dele pengene mellem sig. Sådan har de jo alle dage handlet, når vi har sagt nej til at smide overflødige skattepenge væk ved at deltage i FN-frokostkonkurrencer og kongresser rundt omkring i verden. Lige så snart fremskridtspartiet afslår at modtage disse penge, sørger de andre for, at skatteyderne alligevel bliver belastet med denne udgift, ved at f. eks. en SF'er el. lign. rejser i stedet for en fremskridtsmand.

For det tredje kan man sige, at naturligvis burde fremskridtspartiet ikke have andre

penge at arbejde med end dem, der frivilligt bliver betalt af hver enkelt tilhænger af partiet, men med det nuværende vanvittige indkomstskattetryk er det i hvert fald for øjeblikket umuligt for de fleste at afse tilstrækkeligt med penge til partiarbejde. Fremskridtspartiet arbejder derfor for, at vi virkelig får en lettelse af indkomstskattetrykket, så det batter, ved på én gang at ophæve hundredvis af de tilskudsordninger, landet ikke har råd til at beholde.

I øvrigt vil jeg gerne sige, at vi er indstillet på en helt isoleret afskaffelse af skatteyderbetalingen til de politiske partier. Vi mener bare, at det skal gælde alle partier, og som jeg har sagt, fremsætter vi præcise forslag herom to gange hvert år. Hver gang stemmer alle imod vore forslag, men vi maser som sagt ufortrødent videre.

F. eks. tager vi skarpt afstand fra, at politiske ungdomsorganisationer skal have støtte af tipsmidlerne eller af de forskellige amtsråd. Vi husker endnu med rædsel, hvordan Århus amtsråd i sommeren 1977 gav tilskud til politiske ungdomsorganisationer på i alt 59.400 kr. Det er efter vores opfattelse en fuldstændig uacceptabel måde at bruge skatteydermidler på.

Vi har også vendt os imod, at EF-Parlamentet gennem nogle år har udpumpet et 3-cifret millionbeløb til politiske partier, hvoraf flere millioner er gået til danske partier. Hr. Kjeld Olesen havde bemærket, at vi ikke havde sagt nej til disse EF-penge, men også her har vi i nødværge mod andre partiers usmagelige hetz mod fremskridtspartiet set os nødsaget til at sige ja tak. Vi har landets bedste EF-program og landets bedste EF-kandidatliste. Det ville derfor være ærgerligt, om de andres pengeforsyning skulle spolere den danske EF-parlamentsrepræsentation alt for meget. Hvor mange penge der er gået til danske partier, er nok uvist, for midlerne er jo kommet hertil via hovedgrupperinger inden for EF, f. eks. den socialistiske gruppe, den liberale gruppe, den konservative demokratiske gruppe og fremskridtsdemokraterne. Her vil jeg da gerne indskyde, at den sidste gruppe naturligvis har et helt klart og tydeligt regnskab for, hvor pengene anvendes, og hvem der har fået dem.

Statsministeren blev den 28. februar i år af hr. Niels Helveg Petersen bedt om, at regnskaberne blev lagt frem til offentlighedens